

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

zhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrto leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrtice za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. Nezaprete reklamacije so poštnine proste.

Nova stranka.

(Iz peresa osivelega rodoljuba.)

Nova stranka med brati je ustanovljena! Po mojem prepričanju so ustanovitelji nove stranke grobokopi slovenskega naroda na Štajerskem, toda taka očitanja med živimi nimajo nobenega uspeha in tudi ne najdejo vernih ušes! Pustimo torej to, o tem naj sodi zgodovina. Z dejstvom, da je nova stranka tukaj, moramo odeslej računati, ter se pripravljati tudi na boj z novo „narodno“ stranko.

Na katerem polju se bo vršil boj z novo stranko? Morda na narodnem, ker si je nadjala naslov „narodna“ stranka? S tem naslovom hoče očitno povdarjati svoje narodno-stališče nasproti narodnemu stališču dosedaj složnih štajerskih Slovencev! Toda v čem se razločuje to dvojno stališče? Zelo pazno sem prečital programno knjižico nove stranke „Štajerski Slovenci, kaj hočemo!“ in tudi poročila o ustanovnem shodu v Celju, toda niti ene razlike nisem našel med dosedanjim narodnim programom složnih Slovencev in pa nove stranke! Niti ene izvirne misli o narodnem programu, ampak vse le kopija (odtis) onega narodnega programa, kakor ga razglasa „Slov. Gosp.“ in „Domovina“ že leta in leta! Zaradi narodnega programa se torej gotovo nova stranka ni ustanovila, kajti sicer bi vendar morala priti z novimi rešilnimi idejami (mislimi) glede narodnega vprašanja. V tem oziru tudi gotovo ni bila potrebna nova stranka, kajti program je že bil tukaj, samo delavcev ter izvršiteljev programa še je vedno premajhno število.

Ali se bo boj vršil na gospodarskem polju? Tudi v tem oziru nam program „čistih“ ali „narodnih“

ne podaja popolnoma nič novega. Vse, kar se je že tisočkrat govorilo po shodih in pisalo po listih, vse to je suženjsko natisnjeno zopet v knjižici. Sicer pa se bo nova stranka itak bolj brigala za meščanske stamove, kakor je že ustanovni shod po svojih udeležencih pokazal in kakor je namignil tudi dr. Kukovec v svojem govoru, ko je rekel, da bodo kmetske „prijemali za nčesa“, če bodo izgovarjali novi stranki neljube nazore, in na tem polju bo stranka morala hote ali ne hote hoditi roko v roki tudi z drugače mislečimi. Dvojno polje torej ostane za novo stranko, kjer bo lahko izvrševala svoje rabeljsko delo, to je polje za boj proti veri in proti osebam.

Kar se tiče verskega boja, hodili bodo „po ovinkih“, kakor je napovedal dr. Kukovec na ustanovnem shodu. Kakor tibotapei previdno bodo hodili okoli ter vlivali sovraštvo proti veri in cerkvi v srca našega ljudstva z lažljivimi novicami, z napadi na duhovnike, z leposlovnim berilom, s bujskanjem pri mladini itd. Dobro poznamo ta pota „po ovinkih“! In če bomo branili vero in cerkev, potem bomo mi isti, ki vlačijo vero in cerkev v politiko, kajti oni bodo hodili „po ovinkih“ in ne bodo rekli naravnost, da so proti veri in cerkvi!

In boj proti osebam?! Tega boja niti ne tajijo! „Vse, kar je gujilo“, hočejo odstraniti! Kar bi bil pri njih, ako bi vedel, da je njihov boj res proti gujilobi naperjen! Toda mnogo sem že videl in skusil, zato mi naj bo dovoljeno to prerokovanje: Ne bode se bil boj proti osebam zaradi tega, ker je kaj gujilega na njihovem delovanju, ampak da si osigurajo mesta pri kreditnih, družabnih, političnih in drugih društvih, skratka, da zadostijo svojim

žepom in svoji častihlepnosti. Tudi o tem bo zgodovina govorila!

Ne cincajmo in ne odlagajmo z odločnim nastopom proti novi stranki! Za tak nastop pa je tudi nam treba organizacije. Mladi mečje na delo, mi stari gremo za vami!

Kmet in meščan.

V zadnjem času se je v naši državi zelo poostrišlo razmerje med kmetom in meščanom, ali pravzaprav med težnjami kmetov in meščanov; kajti kakšnega osebnega ali stanovskega nasprotja ni, in če govorimo kratkoma o takem nasprotju med kmetom in meščanom, mislimo pri tem le na težnje in zahteve kmetov ter meščanov. Povod temu, da se je poostrišlo razmerje med kmetom in meščanom, je dalo — meso.

Mesarji po mestih so meso zelo podražili. Kilo mesa stane po nekaterih večjih mestih do 2 40 K. Ker pa je po velikih mestih glavni živež za vse (tudi delavsko) ljudstvo kruh in meso, za to so zagnale vsi meščanske stranke vpitje: Dajte nam ceno meso! Mesarji odgovarjajo, da ne morejo dati mesa po nižji ceni, ker je živina preveč draga. In sedaj zahtevajo mesarji in meščani skupno, naj se pritise cena naši živini navzdol, in sicer s tem, da se odprejo meje za srbsko in romunsko živino, da se zabrani izvoz avstrijske živine v Nemčijo in da se dovoli uvažati v Avstrijo tudi argentinsko meso!

Zahteva meščanov je zlovoljen napad na koristi našega kmeta, katerega je treba z vso odločnostjo zavrniti! Meščanska zahteva bi bila samo tedaj opravičena, ako bi naši kmetje nastavliali živini oderniško visoke cene! Temu pa ni tako! Izračunano je od živinorejskih veččakov, da kmet ne preda živine (volov) pod škodo, ako je prodal za 80 h po 1 kg žive vage. Še le, kar je nad 80 h, to je zaslužek kmetov! In kmet bi moral imeti za-

LISTEK.

Ovadu h.

Zadnja vojska na Balkanu, v kateri je Avstrija zasedla Bosno in Hercegovino, zanimala je kakor vsaka radovedne ljudi, vzlasti tudi naše slovensko ljudstvo, ki je bilo bojnemu polju zelo blizu. Tudi se je mnogo slovenskih sinov v teh bojih borilo za cesarja in odlikovalo s posebnim junaštvom.

Tudi kmetje imajo v vojskinih časih mnogo govorjenja o vojski. Ker pa splošno le malo berejo časnike, zato tudi niso prav poučeni o raznih bitkah in drugih važnih vojskinih dogodkih. Ako se pridruži takemu zborovanju slovenskih kmetov, čuditi se moraš, kako bistroumno govorijo o vojskinih dogodkih in razpravljajo razne spletke, o kakoršnih se niti ne sanja poveljnikom vojske in ne samim vojskujočim se vladarjem. Kedaj da Rus pritise svoje milijone proti jugu, kako bo Lah spravil svoje čete čez morje, kaj bo Nemec počel, ali bo gledal, ali se bo tudi vdaril, vse to se reši v kratkem času in brez posebnih težav v takem zboru kmečkih modrijanov.

Tudi v Novem selu so ljudje težko pričakovali novic iz bojišča. Može so težko pričakovali starega Primoža, ki jim je donášal pošte iz bližnjega mesta. Ta seveda je bil tega posebno vesel in je tudi po svoje rad spolnoval to svojo dolžnost. Može pa je bil trmast in naj so pisali listi, kar so hoteli, njegova je morala veljati, da se Rusi in Prusi in tudi še Laha po vrhu naši ne bojé in da bo končno

vse premagal naš cesar. Bi je Primož, kakor se vidi, moč stare korenine in zvest domoljub.

V nedeljah zvečer so bili večinoma kmetje iz vasi zbrani pri Primožu, ki je vzlasti ob takih prilikah potegnil več vina, kakor sicer. Baselo je imel večjidel cel večer Primož sam. Gorje mu, kedor bi mu bil kaj ugovarjal. Posebno piko je imel Primož na gospoda učitelja, kateri je večkrat kaj popravljaj Primoževo modrost.

„Eh kaj bote vi mladiči, vi vse najboljše razumete, a kadar pride do resnice, si nič ne upate“, odgovarjal mu je Primož.

„No pa vi vse veste, ki časnike raznašate“, rekel je učitelj.

„Kaj raznašam, jaz jih tudi berem“, hudoval se je Primož, „in tam stoji to, kar pripovedujem, črno na belem; kar pa je pisano, to je pisano in je gotova resnica. Bodete videli, možje, ne bo šlo vse tako gladko, kakor se misli. Govori se celo, da se tudi po naši deželi že semintje prikazujejo ovaduh, ki rišejo ceste in hribe in prelaze. Pravijo, da prihajajo sem od laške strani.“

„Sveda, vam pa vsak posebej piše, kedaj in po kaj da pride“, posreže mu v besedo domači učitelj.

„Kaj bote vi mene popravljali, gospod učitelj? Kje ste še vi bili, ko sem jaz že ljubljanske gospode, ki so k nam prišli, vgnal v kočji reg. Saj sem že pravil, kako so moški prišli z raznimi papirji, mapami in bukvi, da bi preiskovali naše gorovje. Vse so imeli popisano, vsako pot so imeli na papirju, a v resnici sem jim pa moral le jaz

vse pokazati, sicer bi še ne bili znali nazaj domov. Ha ha ha!“

S takim zadovoljnim krotanjem je Primož vselej končal tako svoje pripovedovanje, izpil iz kozarca vino, našgal pipe, na katero je med govorom pozabil v svoji gorečnosti, ter prav krepko spuščal dim pred sebe v zrak.

Tako so se kratkočasili prijatelji pri Primožu mnogo nedelj.

Nekega dne pa se je moralo zgoditi nekaj posebnega. Primož prišel je iz mesta domov ves zamišljen. Nekaj ljudi ga je že čakalo zaradi pisem, ki so jih pričakovali, toda Primož danes ne zna domov ali ka-li?

On namreč se ne zmeni za svojo hišo ter jo naravnost maha proti županovi. Tega on poprej skoro nikoli ni storil. Ko pride tja v županijo, nikogar ne pozdravi ter zamišljen vpraša, kje da je župan.

„Na njivi je in pšenice naklada“, odgovori gospodinja.

„Pošljite brzo ponj, zakaj precej moram z njim govoriti.“

Župan pride in Primož posebno resno reče županu:

„Rad bi z Vami nekaj posebnega govoril na samem.“

„No, kaj bo takega?“ vpraša župan ter pelje Primoža v svojo pisarno.

„Oče župan, v našem kraju se je prikazal — ovaduh.“

„Ej, pojdite, Primož, kaj hoče ovaduh delati pri nas.“

služek za vsa svoj trdn in svojo skrb! Sedaj pa vprašajmo: Koliko živine pa se proda po ceni, ki bi pressegala 80 h. Mno lahko odgovorimo, da so take visoke cene le izredne, redno pa mora kmet prodajati svojo živino pod škodo! Meščani torej zahtevajo propad in uničenje kmeta, ako zahtevajo takih sredstev, vsled katerih bi se cena kmečki živini zopet povišala! Meščani nimajo pravice, da se njihove razmere zboljšajo na škodo kmetov! To je grda politika, ki hoče sebe rešiti s tem, da drugega ngomobi!

Mesarji pravijo tudi, da v Avstriji ni dovolj živine, in da se tudi vsled tega morajo odpreti meje tuji živini. Uradna poročila pa zatrjujejo, da je v Avstriji dovolj živine in da je tožba mesarjev neopravičena. Toda to je res, da živinoreja v Avstriji ne napreduje dovolj, in to si morajo kmetje zapomniti! Uradna poročila namreč pravijo: L. 1880 je bilo v Avstriji živine 8.584.077 komadov, l. 1890 pa 8.643.936 in leta 1901 pa 8.736.096 komadov. Očividno je torej, da živinoreja vsaj glede števila ne napreduje v Avstriji zelo hitro. Toda neumestno pa bi bil ugovor, češ: Število živine v Avstriji počasi narašča, a število istih, ki jedo meso, pa naglo. Oboje je res! Toda znano pa nam je tudi, da je Avstrija prej mnogo živine morala izvažati, ker doma ni našla kupcev, v zadnjih letih pa je izvoz avstrijske živine še jako majhen, ker se najdejo kupci v domovini.

Toda meščani bodo rekli: Meso pa je vendar vedno dražje! Tega pa niso krivi kmetje, ampak mesarji in mešetarji. Znano in dokazano je, da mesarji delajo z velikimi procenti. Ti procenti se dajo samo tako razložiti, da imajo mesarji (po večjih mestih) svoje mešetarje, ki jih morajo plačevati, in da tudi njih lasten zaslužek ni majhen. Veščaki pravijo, da srednjeveliki mesarji ves izkup govejega mesa smejo smatrati kot čisti dobiček, kajti uprava se jim plača z izkupom takozvane male živine (tele, prašiči, ovce itd.)

Meščani naj delajo torej na to, da se bodo odpravili mešetarji ali mešakupci in da bodo mesarji zadovoljni tudi z majhnim zaslužkom, kmete pa naj puste pri miru, kajti oni se vedno nimajo z živinorejo istega dobička, kakor si ga zaslužijo.

Za kmeta pa velja zlasti nauk: Povzdigni svojo živinorejo po številu in kakovosti ter pogumno brani svoje koristi tudi nasproti meščanom!

Politični ogled.

Državni zbor. Dne 5. t. m. so stavili naši poslanci sledeče interpelacije: poslanec Robič zaradi postaje v Sterntalu pri Ptuj, poslanca dr. Korošec in dr. Voušek zaradi upokojenja Slovincem pravičnega vsenčlilšč. prof. Frischaua. — Zadnji petek je bil za avstrijske kmete zanimiv dan v državnem zboru. Kmečki poslanci, na čelu jim tirolski katoliški poslanec Haueis, so zahtevali, da se ne ugodijo zahtevi meščanov, naj se odpre meja za srb-

„Zasledoval sem ga že cel teden in hodil sem čakati nanj, kakor na zajca“, nadaljuje Primož. „Povem vam, da se res ovađuh klati okoli pri nas! Ali ga še niste opazili? Pojdite tam doli za kapelo, tam ga bote danes našli. On riše ceste, vasi, bližnji grad in sploh vse, kar se vidi. Jaz sem ga več dni natančno opazoval.“

„Morda se pa le motite, Primož“, ugovarja mu župan.

„Kaj se bom motil? Ko bi bil pošten človek, prišel bi v vas, povedal, kdo da je, kaj da hoče. A on se vedno skriva in ne pride v nobeno hišo. Glavo stavim, da je to ovađuh, ki so ga poslali sovražniki tam od Laškega in vama, da ima že načrtane vse naše ceste ter da vé za vsak kot, kam bo primernejše postaviti vojske in kanone. To vse bo prodal za drage denarje, kajti vojak je moral človek biti, da vé, koliko je vredno, ako so vojaku znana pota, kamor ima priti. Ali se več ne spominjate, koliko so leta 1866 vzlasti na laški meji prišli naši vojaki takih ovađuhov?“

Po teh pojasnilih se je tudi županu stvar dozdevala verjetnejša. Premišljeval je, praskal se za ušesi ter naпослед rekel:

„No, kaj pa mislite, da imata storiti?“

„Zgrabiti sleparja in izročiti ga gosposki, nič drugega ne! Vprašam vas, ali hočete vi vzeti nase vso odgovornost, ako se zvé, da so vas opomnili na nevarnost, a vi niste ničesar storili, da bi jo zabranili?“

„Toda jaz — jaz — tega vendar ne morem sam storiti“, opravičuje se župan.

(Konec prihodnjic.)

sko in ruumnsko živino ter prepove izvoz avstrijske živine v Nemčijo, ker bi s tem naši živinorejci škodo trpeli. Poljedelski minister, grof Auerperg, se je tudi zavedal enkrat svoje naloge ter se postavil ob stran kmečkih poslancev. Njihovo zahtevo je odobrila večina zbornice. Prihodnja seja bo jutri, dne 12. t. m.

Novi vojni stroški. V torek je povedal domobranski minister v posl. zbornici, da namerava ustanoviti vojna uprava petnajst topničarskih polkov za domobranstvo, in sicer bi dobilo naše domobranstvo osem, ogrski honved pa sedem takih topničarskih polkov. Vseled tega bi bilo neizogibno tudi zvišanje števila novincev. Stroške za take domobranske topničarske polke pa bi nosili totranska državna polovica zase, a ogrska državna polovica za svoje honvedske topničarske polke pa tudi zase. Naša državna polovica bi bila pri tem za kake štiri in pol milijone kron na dobičku, ker bi se stroški za nameravane nove topničarske polke ne plačevali iz skupnih vojnih kreditov. Domobranski minister pa je opomnil, da se bo vse to zgodilo, ako bodo Ogrji v to privolili. Pred leti, ko je bil še grof Tisza ogrski ministrski predsednik, so Ogrji sami želeli dobiti za svoje honvede posebno artilerijo. Zdaj pa, ko se hoče tudi našim domobranskim polkom dati to, kar bi imeli honvedi, so postali Ogrji drugega mnenja, in se, kakor se čuje, odločajo upirajo proti ustanovitvi honvedskih topničarskih polkov in sploh proti vsakemu povišanju vojnih stroškov. Ako se jim to posreči, jim bomo morali biti mi nekako hvaležni. Pri vsem tem ostane pa vendarle značilno, da se v naši državi vedno le to zgodi, kar hočejo Ogrji in nikdar kar bi hoteli mi.

Dvotretjinska večina za spremembo volilnih okrajev. Kakor je znano, se Čehi in Jago-slovani kakor tudi nekatere druge parlamentarne stranke odločno upirajo proti določitvi, ki se naj sprejme v novo volilno preosnovo in po kateri bi bila za vsako spremembo kakage volilnega okraja potrebna dvotretjinska večina. To dvotretjinsko večino zahtevajo namreč Nemci, ki hočejo za vse večne čase ohraniti vse krivice, katere so bodo vsled nove volilne preosnove godile nemškimi in posebno pa slovanskim narodnostim. Vlada se trudi, da bi dosegla tudi v tem pogledu kak kompromis in da bi na ta način prej ko prej spravila volilno reformo pod streho. Nasvetovala je baje strankam, naj bi se vsprejela določba, vsled katere bi morale ostati pri sedanjih razdelitvi volilnih okrajev vsaj osemnajst let. Nemške stranke so se te dni s to zadevo bavile, a sklenile so, da odklanjajo vsak kompromis. Nemški krščanski socijanci se pa baje še niso odločili. O Poljaki pa se govori, da se ne protivijo takemu kompromisu.

Naš cesar bo obiskal začetkom novembra Prago.

Nemci proti Poljakom. V zadnjem času se je razširila po listih vest, da pruska vlada, da bi čim prej temeljito ponemčila in uničila Poljake, namerava izdati novo postavo, po kateri bi se Poljaki mogli prisiliti, da prodajo svoja posestva Nemcem. Ta vest je povzročila veliko razburjenje, zatoraj je pruska vlada hitro razglasila, da to poročilo ni resnično. — Resnična pa je vest — potrdil jo je sam poznanski nadškof Stabilewski — da je bil zaman ves trud prevz. nadškofa, da bi prusko vlado naklonil k temu, da bi se poljski otroci mogli učiti krščanskega nauka v materinem jeziku.

Preganjanje nemških Poljakov. Nemška vlada hoče s kruto silo zatreti gibanje Poljakov proti novi nemški šolski postavi, ki sili poljske otroke udeleževati se nemškega pouka v verouku. Državna pravdnistva so vložila v tej zadevi polno tožbo proti uradnikom, govornikom in poljskim staršem zaradi odpora proti državni oblasti. Policija je pri uglestem tovarnarju Vrzesinskem zaplenila 10.000 razglasov, kjer so se pozivljali Poljaki na splošni bojkot nemških šol, ki bi se naj pričel 17. oktobra. Posledica tega bo seveda nebroj žrtv nemškega barbarstva.

V Perziji je proglasil šah ustavo. Pri tej priliki je prišlo do nemirov, katere so uprizorili nasprotniki ustave. Toda sedaj je, kakor se sliši, že nastal mir.

Razne novice.

* Duhovske vesti. Prestavljena sta č. gg.: o. Pij Vakšelji iz Ptuja v St. Vid pri Ptuj, o. Bernardin Šalamun iz St. Vida k Sv. Trojici v Haložah. — Nevarno zbolel je čast. gosp. Franc Markovič, župnik pri Sv. Barbari v Haložah. Priporoča se v molitev!

* V bogoslovje v Mariboru so sprejeti sledeči gg. v I. letnik: Baznik Ivan od Sv. Križa pri Kostanjevici, Erhatic Martin od Sv. Leuarta pri Vel. Nedelji, Geratic Ivan od Sv. Benedikta v Slov. gor., Kranjc Josip od Sv. Andraža nad Polzelo, Lasbacher Anton od Negove, Skok Peter iz Trnove pri Gorici, Škofič Marko od Sv. Martina pod Vurberkom, Šoba Alojz iz Ptuja, Zmazek Franc iz Ljutomera, Žagar Ivan od Sv. Petra v Sav. dolini.

* Inženier g. Lupša je prišel iz Siana v Aziji v svojo domovino za nekaj mesecev na dopust. O svojih dogodljajih je obljubil v večjih mes-tih predavati.

* Šef generalnega štaba Beck namerava v kratkem stopiti v pokoj.

* Trgatev se je začela, to naznanja pokanje topičev, to čutimo pa tudi mi, kajti naši dopisniki so nam minoli teden zelo malo poročali. Mi jim pa to radi odpustimo, ker vemo, da mora kmet, poseba pa vinogradnik lepe jesenske dneve pridno porabiti. Zato pa bodo tem bolj pridno dopisovali, ko bo nujno opravilo dokončano. Zato pa želimo še mnogo lepih jesenskih dni!

* Govorite povsod slovenski! Pri nas se slišijo večkrat pritožbe, da ne znajo uradniki slovenskega jezika. Skoraj po vseh uradih se nastavlja trdi Nemci. Slovenski uradniki, sinovi našega n. roda, pa ne dobijo tukaj službe. Tega smo sami krivi! Saj je znano, kako se slijo Slovenci, posebno kmečko ljudstvo, govoriti v uradu nemško. S tem nemškim govorjenjem ne samo naredite naroden greh, ampak tudi s tem škodujete svojim lastnim sinovom, katere učejo pri nas v službo sprejemati, ker si oblasti mislijo, saj itak ljudje nemški govorijo, zato ne rabimo slovenskih uradnikov. Če pa bi vsak Slovenec govoril v uradu slovenski, bi kmalu uvidela vlada in pa tudi dotični nemški uradniki sami, da spadajo na to mesto slovenski uradniki. Tako bi prišli naši sinovi do boljšega kruha. Torej, Slovenci, ne škodujmo si sami, ampak govorimo povsod in vedno slovenski!

* Občinski računski zaključek. Finančna ravnateljstva zahtevajo od nekaterih občin, da se jim predloži letni računski zaključek. Ta zahteva pa je glasom odločbe upravnega sodišča od 9. decembra 1903, števil. 12.730 popolnoma neopravičena. Občine so namreč dolžne dajati državnim oblastim razna pojasnila, toda ne taka, ki se tičejo njih premoženjske uprave.

Mariborski okraj.

m Osebna vest. Avskultant pri okrožnem sodišču v Mariboru g. dr. Ivan Vuk je prestavljen v Novomesto. Tako predstavljajo naše sinove uradnike na Krajsko, k nam pa pošiljajo Nemce, ki našega jezika in našega ljudstva ne razumejo.

m Kamnica pri Mariboru. Dne 6. vinotoka t. j. v soboto zvečer okoli 9. ure je tukaj neki neznan lopov nameraval zažgati škedenj natlačeno poln senu g. Martine-a, trgovca v Mariboru. Vrata na škedenju so imele pri enem koncu luknjo, da je seno ven molelo. Tam začne požigalec zažigati. To pa zapazi bližnji gostilničar g. Anton Vogrinec skozi okno svoje gostilne. Vzame luč in gre ven gledat. Ko ga zapazi požigalec, ki je pred vratmi čepel in zažigal, zbeži na poti v smeri za kamniškimi potokom. Vogrinec teče za njim nekaj časa, pa ga ne dobi, zato se je precej vrnil, da pogasi že nastali ogenj, kar se mu tudi posreči. Tukaj je res bil g. Vogrinec rešitelj Kamčke vasi, da ni nastal veliki požar, ker so v bližini lesena poslopja. Pred enim mesecem je tukaj viničarija g. Švigel-na (nekadaj Hitenbrenerjevo posestvo) do tal pogorela. Prihiteli so na pogorišče tudi naši „fajerberi“. Domov vračajoč so pa zelo hajjali.

m Zg. Duplek. Posestnik Mihael Haler iz St. Petra pod Mariborom je peljal z dvema konjema jabolka čez tukajšnji brod. Eden konj se ustraši in potegne drugega z vozom vred, na katerem je sedel posestnik in dninarica Marija Gumazoj, v Dravo. Prevoznik Šantl je hitro prišel na pomoč s čolnom in se mu je posrečilo rešiti Halerja in dninarico iz deročih valov. Pri tem je skoraj sam ponesrečil, ker sta se oba prišla čolna na eni strani. Na to je prevoznik poskušal še rešiti konje, ki so plavajoč vlekli voz. Posrečilo se mu je spraviti konje na majhen otok. Tukaj pa je zopet isti konj zdivjal in zopet je vse šlo v vodo, kjer je vse izginilo, konja in voz. Haler ima okoli 1700 K škode. Brez pomoči vrlaga prevoznika bi še bil tudi sam utonil.

m Iz šentlenarškega okraja. Vsi smo osupnili, ko smo čitali v zadnjem „Slov. Gospodarju“, da je prišel g. notar pridružil novi liberalni